

JUD MEYRIN

GYILKOSSÁG
A KRIMIFESZTIVÁLON
— Felföldi rejtélyek 2. —

JUD MEYRIN

GYILKOSSÁG
A KRIMIFESZTIVÁLON
— FELFÖLDI REJTÉLYEK 2. —

Jud Meyrin: Felföldi rejtélyek II. – Gyilkosság a krimifesztiválon

©Megyeri Judit, 2022

Szerkesztés: Tira Nael

Korrektúra: Végh Alexandra, Tira Nael

Borító és grafika: Coverist Studio – Bakos Fanni, Faniszló Ádám

A szerző fotóját készítette: Monika Schlosser by mspixart

Tördelés: Tira Nael

Szerző facebook oldala:

<https://www.facebook.com/megyerijudit/>

Kiadja: Fairbooks Kiadó és Írói Műhely, 2022

www.fairbookskiado.hu

Felelős kiadó: Turai Angéla

Fót, 2022

Készült a Pannónia Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Cseh Tibor

ISBN 978-615-8206-93-8

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A férjemnek,
akire mindig számíthatok

Köszönetnyilvánítás

Az elmúlt jó néhány hónapom nem csupán regényírásról szólt, hanem a *FairBooks Kiadó és Írói Műhely* létrehozásáról. Nem mondom, hogy könnyű időszak volt, sőt, de amikor a könyvekre gondolok, amik meg fognak nálunk jelenni, úgy érzem, hogy minden egyes átdolgozott éjszaka megérte.

A *Gyilkosság a krimifestiválon* tehát nem jöhetett volna létre a sok kávé és csoki nélkül, amikkel ébren tartottam magam, és persze a sok biztatás nélkül sem, amiket kaptam. Hálás vagyok az előolvasóimnak a hasznos tanácsokért, a szerkesztőmnek a profi munkáért, és nektek, kedves olvasók, amiért izgalommal és szeretettel várjátok Lottie és Hunter újabb kalandját.

A *Felföldi rejtélyek* sorozat ezzel a kötettel nem ér véget. Jövőre újabb rész érkezik már ismert, mégis új szereplőkkel, ám minden más – Skócia, rejtélyek, nyomozás, szerelem és szenvedély – változatlan marad.

Montrose, Skócia

Április 20., szerda, 19:45

A Sharky's dugig volt vendégekkel. Az összes vörösésbarnára pácolt bokszbán és asztalnál ültek, de még az összevissza karistolt bárpultnál is könyököltek páran. Lottie elfintorodott. Épp azért jött minden este ebbe az eldugott, kissé ütött-kopott kocsmába a golf-pálya mögé, hogy elszabaduljon az emberek elől, de úgy tűnt, aznap nincs szerencséje. Azért odafurakodott a pulthoz, és intett George-nak. A kocsmáros azóta dolgozott itt, mióta Lottie az esztét tudta. Nagydarab volt, mint egy medve, és majdnem olyan szőrös is. Csak rá kellett mordulnia a részeg bajkeverőkre, és azok rögtön eltűntek a kocsmából, Lottie azonban gyerekkora óta ismerte, és átlátott a kemény felszínen.

– Hé, kislány! – George lecsapott két korsó sört a pult végénél várakozó öltönyös férfiak elé, nem törődve a durva kiszolgálás miatti grimaszolásukkal, aztán odacammogott hozzá. – Azt hittem, ma már el se jössz.

– De, csak sok volt a munka.

– A motelben vagy az újságnál?

– Mindkettő. – Lottie felsóhajtott, és arra gondolt, mennyire ironikus is ez. Tizennyolc évesen épp azért menekült el Montrose-ból, mert túl csendesnek, túl nyugodtnak találta, most meg, amikor

pezseg itt az élet, hiányolja a korábbi álmos kisvárosi hangulatot. Az anyja erre azt mondaná, hogy semmi sem jó neki, és talán igaza is lenne.

– Ja, marha sok a turista – biccentett George –, pedig ez csak egy könyves találkozó.

– Krimifestivál – javította ki Lottie, amire a férfi csak legyintett.

– A tököm se jegyzi meg a nevét, annyi a fesztivál manapság. De az üzletnek legalább jót tesz. Ezek a krimirajongók meglepően sokat vedelnek. – A pulthoz legközelebb álló asztal felé intett, ahol az öt főből álló, hangosan vigadó társaság között egy halom üres sörös- és whiskyspohár állt, na meg könyvek egy nagy kupacban.

A legfelső piros borítosat Lottie azonnal felismerte, csak néhány nappal korábban fejezte be. Maga sem tudta, miért épp krimiket olvas az álmatlan éjszakáin, amikor néhány hónapja még a saját élete is egy merő krimi volt. Talán azért, mert megnyugtatta a tudat, hogy ezúttal a bűntények kizárólag a könyvek lapjain történnek.

– Épp ma készítettem interjút az egyik kritikussal – mesélte George-nak, leginkább azért, hogy elterelje a figyelmét saját problémáiról. – Az a fickó sem volt már szomjas. Meg túl kedves sem...

Lottie-ban azonnal felparázslott a harag, amikor eszébe jutott, ahogy Trevor Blackwood az interjú kellős közepén elővette a mobilját, kikereste rajta a korábbi cikkeit, aztán elkezdte kritizálni őket. Mindezt csak tovább tetézte, hogy a szomszéd asztalnál ülő fickó nem is tett úgy, mintha semmit sem hallana a megszégyenítésből, hanem folyton feléjük lesett, kíváncsian arra, mi fog kisülni a kínos helyzetből. Abban a pillanatban Lottie legszívesebben megfojtotta volna Blackwoodot a halványlila nyakkendőjével, amit a pasas nyilván nagyon kifinomultnak hitt, pedig csak simán borzalmas volt, de végül visszafogta magát. Főleg mivel Blackwood a motelben lakott, ezért Lottie-nak a hét végéig el kellett viselnie. És még csak szerda volt...

A krimifesztivál jót tett a családi motelnek, az összes szobát kibérelték. A Montrose-i Hírnök is fellendült így, hogy Lottie a fesztiválnak hála változatosabb cikkeket tudott írni. Igazából örülnie kellene. A Hírnöknél szabad kezet kapott a tulajdonos házaspártól, akik nem igazán értettek a lapkiadáshoz, csupán befektetésnek vetették meg az újságot. Lottie arról írt, amiről akart, nem kellett tepernie a témákért, mint Edinburghben. Ráadásul a lap másik két alkalmazottjával, Glennával és Lachlannel is jól kijött. Az anyja is kevesebbet panaszkodott azóta, hogy a motelben teltház volt. Csak épp Lottie alig bírta elviselni a sok embert és a tömeget. Azért jött Montrose-ba, hogy elrejtőzzön, bármennyire is nevetséges volt ez, hisz az emlékek elől úgysem menekülhetett.

A teste megfeszült, a keze ökölbe szorult csupán attól, hogy eszébe jutott, miért is van itt. Sürgősen szüksége volt egy italra!

– Adsz egy whiskyt? – nézett George-ra.

A férfi együttérző pillantást vetett rá, mintha tudná, milyen gondolatok futottak át a fején. Pedig Lottie senkinek sem mondta, miért költözött haza. Még az anyjának sem. A tényeket persze mindenki ismerte: egy gyilkos megpróbálta megölni. De milyen apró szelete volt ez az igazságnak!

George letette elé a poharat, Lottie pedig azonnal felhajtotta a whiskyt. Az ital égette a torkát, pislognia kellett párat, nehogy kicsorduljanak a könnyei.

– Kösz, ez jólesett – mosolygott halványan a kocsmárosra, amikor újra meg tudott szólalni, George azonban csak a fejét csóválta.

– Nem tetszik ez nekem, kislány. Annak a fos Hírnöknek dolgozol, meg robotolsz a motelben, aztán esténként meg itt iszol. Ennél többre...

– Nehogy azt mondd, hogy többre vagyok hivatott! – csattant fel Lottie.

– Csak azt akartam mondani, hogy régen ennél többre vágytál.

– Az régen volt. Akkor még nem tudtam, mennyi szarság sülni lehet ki abból, ha többre vágyom – mondta Lottie fakó hangon, majd a poharára mutatott. – Önts még egyet!

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy George ellenkezni fog, de aztán felkapta az üveget, és töltött Lottie poharába a halványbarna italból. Lottie ezúttal is egy hajtásra megitta a whiskyt. Másodjára már nem annyira égette a torkát, viszont a testét átjárta a kellemes melegség.

Két pohár whisky. Ennyi kellett ahhoz, hogy elnyomja a mellkasát feszítő ürességet, és elzsongítsa annyira, hogy amikor hazakerül, képes legyen legalább pár órát aludni. Utána persze jöttek a menetrend szerinti rémálmok, majd a hajnalig tartó krimiolvasás. Szánalmas...

Lerakta a pultra a poharat, aztán előszedte a pénztárcáját, letette a pénzt a pohár mellé, biccentett George-nak, és már ment is. A szeme sarkából még látta, hogy a férfi újra a fejét csóválja, de nem törődött vele, csak kilépett a kocsmából.

A tenger felől fújó szél azonnal összeborzolta a haját, és magával hozta azt az illatot, amit Lottie január óta képtelen volt nem Hunterhöz társítani. Összeszorult a gyomra, mégis a hosszabb utat választotta, ami a tengerpart mellett futott. Átvágott a golfpályán keresztülvezető gyalogúton, és leért a sétányra. Jobbra tőle padok sorakoztak, mögöttük a parkoló üresen tátongott, balra a zöld vaskerítés mögött már a tenger hömpölygött. Lottie inkább csak hallotta, mint látta a hullámokat. Mély levegőt vett, hogy beszívja a sós, kicsit füstös, friss illatot, és Hunter alakja azonnal megelevenedett előtte.

Itt a tengerparton olyan közel érezte magához a férfit, mintha még mindig vele lenne, mintha csak fel kéne emelnie a kezét, és megérinthené. Tudta, hogy becsapja magát ezzel, mégis minden egyes este a tengerparton keresztül ment haza, és megengedte

magának, hogy arra a pár percre Hunterre gondoljon. Fakókék szé-
mére, ami majdnem ugyanolyan színű volt, mint a homokos par-
tot nyaldosó hullámok. Szigorú szájára, amit olyan ritkán húzott
mosolyra, hatalmas termetére, a tetoválásaira...

Lottie torka elszorult. Három hónapja nem hallott semmit a
férfiről. Néha eljátszott a gondolattal, hogy felhívja Hunter barát-
nőjét, Louise-t. Biztosra vette, hogy a nyomozónő tudja, merre jár
a férfi. De ahányszor Louise-ra gondolt, felkavarodott a gyomra.
Patthelyzet volt ez, minden szempontból, és Lottie tudta, hogy
el kéne felejtenie Huntert, ez az egyetlen megoldás. Mégsem volt
képes megtenni.

Újra beszívta a levegőt, és olyan lassan sétált a parton, ameny-
nyire csak tudott, hogy tovább tartson ez a néhány perc, amit
engedélyezett magának, de már közeledett az aknakutató szob-
rához, ahol a sétány véget ért. Lottie a szoborra szegezte a tekin-
tetét, és elfogta az a zavarba ejtő érzés, hogy nem is bronzból van,
hanem nagyon is él, és kicsit görnyedt tartással még mindig a ten-
gerpartot kutatja, mint a második világháborúban az aknákat
keresve, amiket kisodort a víz. Lottie odaért elé, és felbámult rá.
Tálán csak képzelte a homlokráncolva koncentrálo arc mögött a
félelmet, mégis kirázta tőle a hideg.

Már fordult volna el, hogy felmenjen a motel felé vezető útra,
amikor az ösvény végén lévő emelkedőn észrevett valamit. Az eget
felhők takarták, a domb teteje is sötétségbe borult, de odafent
a fűben mintha lett volna valami... Valami szürke és formátlan...

Lottie összehúzott szemmel nézte egy pillanatig. A józan esze
azt súgta, hogy nem egy furcsa alakú sziklát lát, és bármi is van
ott, hagyja a fenébe, induljon haza, sajnos azonban ilyen helyze-
tekben ritkán hallgatott a józan eszére, és úgy tűnt, ezen az Edin-
burghben történetek sem változtattak. A gyomrában kavarni
kezdett a korábban megivott whisky, mégis előszedte a mobilját,

bekapcsolta rajta az elemlámpa funkciót, aztán elindult a domb felé.

A fűcsomók közt göröngyös volt a talaj, a lába elé kellett néznie, ha nem akart hasra esni. Néhány lépés múlva felért a domb tetejére, de odafönt még jobban fújta a szél. Vadul beletépett a hajába, és az arcához préselte a tincseket. Lottie alig kapott tőlük levegőt.

Szitkozódva söpörte ki az arcából a haját, aztán az alig egy lépésnyire heverő alakra irányította a mobilját. A gerince mentén azonnal végigvágatott a jeges borzongás.

Tényleg nem szikla volt, hanem ember. Egy férfi. A hasán feküdt, arccal a fűben, teljesen mozdulatlanul.

Lottie már moccant, hogy ellenőrizze a pulzusát, amikor észrevette a férfi feje mellett heverő, ronda, lila nyakkendőt, majd némi késéssel a nyakán a liláspiros foltokat.

Trevor Blackwood, a kritikus volt az, és minden jel arra mutatott, hogy megfojtották. Pont úgy, ahogy Lottie dühében nem is olyan rég elképzelte.

Montrose, Skócia

Április 20., szerda, 20:20

– Te találtad meg a holttestet? – állt meg nem sokkal később Colin McBride, az egyik helyi nyomozó Lottie mellett, és még egy pillanatra a vállára is fektette a kezét, mintha meg akarná nyugtatni, de aztán gyorsan el is húzta.

– Igen. – Lottie felpillantott a férfitra; egy osztályba jártak gimnáziumban, össze is futott vele a városban az utóbbi hónapokban, de nem igazán ismerte. Már nem. Régen a gimiben igen, akkoriban

jó fej volt, és bár a népszerű srácok közé tartozott, sosem nézett le senkit, mindenkivel kedves volt. De az érettségi után nem tartották a kapcsolatot, és több mint tíz év alatt megváltoznak az emberek, Lottie már csak tudta. A sötétségbe burkolózó tengerre meredt. Blackwood a második halott, akit látott, pedig még az első emlékével sem sikerült megbirkóznia.

– Meséld el, hogy történt – kérte Colin.

Lottie visszafordult a férfi felé, és biccentett.

– Erre szoktam hazamenni esténként, és megláttam valamit a domboldalon, ami korábban nem volt itt. Feljöttem hát ide, hogy megnézzem, mi az – vont a vállát. – Ez azelőtt lehetett két-három perccel, hogy betelefonáltam az őrre. Nem láttam se autót, se gyalogost a környéken. Egyébként Trevor Blackwoodnak hívják, a krimifesztiválra jött. Anyámnál vett ki szobát.

Colin felhúzta sötétbarna szemöldökét, de nem kommentálta a részletes választ, csak az úttest felé mutatott, ahol egy halom rendőrségi jármű és egy mentő parkolt.

– Gyere, ülj be az egyik kocsiba. Hozatok valakivel neked egy teát, amíg mi körülnézünk. Utána még biztosan lesz pár kérdésem.

– Nyugi, nem kaptam sokkot – legyintett Lottie. – Tudom, milyen az, és most egyértelműen nem vagyok sokkos állapotban. Nem kell tea.

Egy piát viszont szívesen megivott volna, de ezt inkább nem mondta Colinnak. A férfi így is összehúzott szemmel, kicsit helytelenítően méregette.

– Hallottam, mi történt Edinburghben – mondta, Lottie pedig megrántotta a vállát.

– Nem csoda, tele voltak vele az újságok.

– Ismerek valakit az ottani zsaruk közül, ő mesélte.

Lottie bólintott, könnyedén el tudta képzelni, miket hallhatott Colin. Biztosan semmi hízelgőt se rá, se Hunterre nézve.

– Nem inkább a hullával kéne foglalkoznod? – bökött Lottie a háta mögé. – Addig én odalent leszek.

Nem várta meg Colin válaszát. Hátat fordított neki, és lejjebb ment a domboldalon, de csak addig, hogy még szemmel tarthassa a rendőröket. A testtartásukból feszültség és talán némi zavar is sugárzott, ami nem is volt meglepő. Monstrose-ban nem sűrűn történtek gyilkosságok. Ha mégis, azok leginkább rosszul elsült kocsmai verekedések voltak, vagy egy-egy családi perpatvar, ahol pontosan lehetett tudni, ki a tettes. Most viszont itt egy pasas, akinek a gyilkosa ismeretlen.

Lottie Trevor Blackwoodra gondolt, meg a gúnytól csöpögő cikkeire. Lehet, hogy az egyik író annyira kiakadt, hogy megölte? Lottie néhányukkal már készített interjút aznap, de egyikből sem nézte volna ki, hogy meggyilkolna valakit. Még egy olyan idegesítő alakot sem, mint Blackwood. Aztán eszébe jutottak a januári események, és figyelmeztetnie kellett magát, hogy az emberek nem hordják a homlokukon a gyilkos címkét. Van, akin egyáltalán nem látszik, hogy ölt.

A sötét tengerpart felé fordította a fejét, hogy a hűvös, április végi szél kifújja az arcából a haját, és összefonta a karját a mellkasa előtt. Kényszerítette magát, hogy az Edinburghben történeteket az agya egy rejtett zugába zárja, inkább a jelenre koncentrált. Hátrébb húzódott, és egy jelzés nélküli, fekete Peugeot-nak támaszkodva figyelte a dombon mászkáló zsarukat.

Hamarosan megjelent a halottkém is, egyenesen felment a dombra, és letérdelt a holttest mellé. Lottie néhány hónappal korábban még közelebb lopkodott volna, hogy hallja, mit mond, de most egészen addig nem moccant a Peugeot mellől, amíg fel nem tűnt mellette Colin. A férfi az autóra mutatott.

– Mi lenne, ha beülnénk? Úgy mégiscsak kényelmesebb beszélgetni.

A beszélgetni szóra Lottie homloka ráncokba szaladt, de azért biccentett, és beszállt a kocsiba. Odabent kávéillat terjengett, Lottie azonnal észrevette a nagy fémtermoszt a két ülés közötti pohár-tartóban.

– Te egy egész termosznyi kávéval mész ki a gyilkossági helyszínekre? – kérdezte meglepetten, mire Colin elmosolyodott.

– Jól szokott jönni. Kérsz? Van műanyag poharam.

A kesztyűtartóra mutatott, ahol valóban ott feküdt jó néhány műanyag pohár egymásba tolvá, és ettől az egész helyzet csak még különösebbé vált. Ha nem épp akkor vitték volna el hullazsákba csomagolva Trevor Blackwoodot a dombról, Lottie el is felejtette volna, hogy épp egy gyilkossági helyszínen vannak, és egy zсарu hallgatja ki.

– Oké, kérek – mondta, hátha a kávé visszazökkenti a valóságba.

Colin elvett a kesztyűtartóból egy poharat, ügyelve arra, nehogy véletlenül hozzáérjen a lábához. Aztán nekilátott, hogy kávé töltsön bele. Lottie kínos késztetést érzett arra, hogy kérdezzen valamit udvariasságból. Törte a fejét, hogy mit tud még Colinról, de a közös tanulmányokon és a munkáján kívül csak annyi jutott eszébe, hogy pár éve eljegyezte a barátnőjét.

– Hogy van a menyasszonyod? Vagy már össze is házasodtatok? – bökte ki jobb híján, és a férfi ujjára nézett, de nem látott rajta gyűrűt.

Colin odanyújtotta neki a poharat, közben vetett rá egy különös pillantást.

– Nem házasodtunk össze, és gondolom, jól van.

– Csak gondolod?

– Szakítottunk, nem igazán beszélgetünk – vontá meg a férfi a vállát, Lottie pedig azonnal zavarba jött.

– Sajnálom! Én... nem tudtam, hogy már nem vagytok együtt.

Colin halványan elmosolyodott.

– Semmi gond. Igyekeztünk nem túl feltűnően szétköltözni. Nem akartuk, hogy erről pletykáljon az egész város.

– Igen, ezt meg tudom érteni – mormolta Lottie, aztán belekortyolt a kávéjába, mielőtt valami újabb baromságot kérdezne.

– Elmesélnéd még egyszer, mi történt ma? – kérte Colin, Lottie pedig ismét elmondott mindent, ezúttal még részletesebben. Anynyira részletesen, hogy Colinnak alig kellett belekérdeznie. Mikor a végére ért a történeteknek, a férfit nézett.

– Nem tudom, mennyire vagy tisztában vele, de Blackwood irodalomkritikus volt – tette hozzá.

– Igen, tudom – biccentett Colin –, lefuttattam rá egy keresést az előbb.

– És azt is tudod, hogy a cikkeiben, nos... nem volt túl kedves az írókkal? És a fesztiválon jelenlévő könyvekről is írt.

– Arra célszól, hogy valamelyik kritikája miatt ölték meg? – Colin kételkedőnek tűnt. – Ez nekem nem tűnik elég nyomós indoknak.

– Pedig talán az. Blackwood kritikái felkapottak, rengetegen olvassák őket.

– Nyilván azért, mert mindenről gúnyosan nyilatkozik. Az emberek szeretnek ilyeneket olvasni. De attól még megveszik a könyveket. Talán pont a kritika miatt.

– Talán igen. De ezt az az író lehet, hogy nem tudta. Nem beszélve arról, hogy a kritika talán nem is anyagi kárt okozott, hanem egy jó mély sebet az egóján. Azt is el tudom képzelni, hogy emiatt állt bosszút.

Colin nem felelt, csak egy hosszú pillanatig meredt rá némán, aztán bólintott.

– Jó, ezt is figyelembe vesszük a nyomozásnál. Van még valami?

– Ma délután készítettem vele interjút, olyan hat-hét óra körül.

– Hol?

– A Lion’s Gate-ben – adta meg Lottie az egyik belvárosi pub nevét. – Elég sokat ivott.

Colin a homlokát ráncolta, aztán a jegyzetfüzetébe firkált valamit.

– Mit mondott, hová megy azután? – nézett fel újra Lottie-ra.

– Vissza a panzióba. De nem tudom, hogy tényleg odament-e, mert én a Hírnök szerkesztőségébe indultam a pubból, hogy megírjam a cikkemet. Csak annyit láttam, hogy Blackwood fizetni készül.

– Akkor megkérdezzük az anyádat.

Colin visszatette a jegyzetfüzetét és a tollát a rekeszbe, aztán beindította az autót. Lottie döbbenten meredt rá.

– Mi? Most azonnal?

– Elég sürgető az ügy, nem gondolod?

A férfi újra behúzta a keziféket, és vetett rá egy furcsálló pillantást, Lottie-nak pedig fogalma sem volt róla, mit is mondhatna. Azt, hogy az anyja szörnyethal, ha meglátja, hogy egy zсарu viszi haza? Vagy azt, hogy ha túl lesz az ijedelmén, akkor rettenetesen ki fog akadni, hogy újra belekeveredett egy gyilkossági nyomozásba?

– Az Edinburghben történtek után – nyögte ki végül – anyám elég érzékenyen reagálna arra, ha zсарukkal jelennék meg nála az éjszaka közepén.

– Még csak kilenc óra múlt – pillantott Colin a Peugeot műszerfalára –, és csak egy zсарu lesz veled, én. Ha pedig mégis megijed, majd ott leszel te, megnyugtatod.

Lottie tovább akart vitatkozni, de sejtette, hogy úgysem tudná meggyőzni Colint. Beletörődve biccentett, és miközben elindultak a motel felé, abban reménykedett, hogy az anyja nem fog túl nagy jelenetet rendezni.

